

08 APR 2015

OSLO STATSADVOKATEMBETER

Justis - og beredskapsdepartementet
Lovavdelingen
Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

Deres ref.:

Vår ref.:

Dato:
30.03.2015

NOU 2014:10 – SKYLDEVNE, SAKKYNDIGHET OG SAMFUNNSVERN

En viser til departementets e-post av 25. november 2014.

Oslo statsadvokatembeter kan i det vesentlige slutte seg til forslag og uttalelser fra Rieber-Mohn, Stoltenberg og Sæther.

En vil for øvrig kort bemerke:

Oslo statsadvokatembeter er enig i at man viderefører det ”medisinske prinsipp”. Likevel vil en nevne at, reelt sett, fungerer dette langt på vei som en bevisbyrderegulering i forhold til det ”blandende prinsipp”. Resultatet ville antagelig, i de fleste tilfelle, bli det samme dersom man anvender sistnevnte regel sammen med de vanlige bevisprinsipper som legges til grunn i strafferetten.

Utvalget trekker en skarp og logisk grense mellom rettsanvendelse og bevisvurdering. Dette er vi enig i, men en vil likevel understreke at det syntes nokså selvsagt at rettsanvendelsen må forankres i et medisinsk sykdomsbegrep. Noe annet har neppe vært utvalgets intensjon. Domstolene må selvsagt anvende psykiatri og psykiatriske sakkyndige når det gjelder beskrivelse av symptomene og styrken i disse. Tvil om slike forhold er knyttet til skyldspørsmålets faktiske side. Derimot vil domstolene i prinsippet stå fritt i forhold til sakkyndige i sin vurdering om hvorvidt denne beskrivelsen dekkes av lovens utilregnelighetsbegrep. Det må likevel understrekes at det vil være underlig om det skulle bli slik at lovens utilregnelighetsbegrep i vesentlig grad avviker fra det medisinske sykdomsbegrep.

Etter Oslo statsadvokatembeters syn, bør det vurderes om det ikke i særlig tilfelle bør kunne fastsettes en minstetid som er lengre enn 3 år, jfr. forslaget fra Rieber-Mohn, Langbach, Nøttestad, Stoltenberg og Sæther, se side 362 i følgende og side 385. Det er noen saker der

sykdomsbildet er ganske konsistent og faregraden likeså. Det vil oftest komme til uttrykk i uttalelser fra institusjonen og de sakkyndige. I slike tilfeller bør det vurderes om ikke domstolene burde gis adgang til å fastsette en minstetid på fem år. Dette kunne formuleres som en unntaksregel fra 3 års regelen.

OSLO STATSADVOKATEMBETER

Lørn Maurud

Lasse Qvigstad